

Диво

Зараз точно ніхто не може сказати, з якої родини була та дівчина, не те, щоб вимовити її ім'я. Ніхто не може збагнути, чому саме їй випало стрітися з дивом? Та перекази стверджують, що була така і жила в Липках. Працювала в полі. А коли літньої днини їй на уста набігла спрага, поспішила до джерела. На той час воно собі вимило невеличку криничку, утворило рівчачок для збігання верхньої всди. Але дівчина, напившись, тут же заходилася впорядковувати дно і боковини кринички. Затим взялася довкруг вилювати бур'яни.

Від людей старшого віку дівчині доводилося чути оповідь про виникнення джерела. Проте не зовсім вірила, щоб отак раптом під гул дзвонів, гуркіт громів та кресання блискавиць могла розступитися земля і поглинути у свої надра святу обитель, рятуючи її від лютої наруги. Прикидала і с'як, і так, все не змогла збагнути правду такої трагедії.

На цей раз знову пригадала чужі перекази. Відірвавшись від роботи, тихо сказала:

— Допоможи, Господи, осягнути суть!

Так і сталося. Коли дівчина впоралася прибирати навколо кринички, їй знову захотілося пити. Лишень нахилилася над джерелом, аби долонею зачерпнути прозорої води, як перед очима показався вершок хреста. Джерело виносило його із землі під передзвін ледь вловимих звуків чистого срібла. Хрест кований з металу, з кількома перетинками і гнутими півкільцями на їх закінченнях. Такий, як і встановлено на діючій сільській церкві. Тільки й того, що розмірами був на рівні того хрестика, що дівчина носила з собою.

Дівчина заціпеніла від подиву і цікавості. Спостерігала за незвичним дійством і не змогла збагнути: насправдніше воно чи у ві сні? Бо ж хто може повірити в таке? За хрестом ключ води на собі виніс блискучу баню, за ним — гостроверхого купола дзвіниці, фарбовані, небесного кольору стіни святого храму. Аби пересвідчитися, що то не марення, дівчина відірвала погляд від кринички. У небі горіло яскраве сонце, на лузі від легенького вітру хвилювалися високі трави, неподалік ніг цвіли жовтогарячі кульбаби. Он на одну з них сіла бджола. Жива, справжня.

— Свят-свят, — перехрестилася дівчина, — а я все не вірила. То це ж диво!

Продовжувало тремтіти дзеркало поверхні кринички, відбиваючи небесну блакить. Зразу ж за його пругом ховалася церква з високою дзвіницею. Мов на кольоровій картинці: приваблива і загадкова. Тільки б руку до неї простягнути і можна вмістити на долоні. А що, коли й справді так зробити? — зринула в дівчини думка. — Дістати те диво з кринички і понести до людей. Хай милуються, переконуючись у справедливості давніх переказів.

З цим наміром ще нижче нахилилася над нуртующим джерельцем, обережно почала занурювати руку у кристалу воду. Захопилася, аж серденьку в грудях стало тісно: ось-ось вискочить. Ще мить і можна вже торкнутися пучками пальців до найвищого з хрестів на куполі дзвіниці. Та що це? Враз вода в криничці закипіла великими бульбашками. Наче на неї хто сипнув кілька пригорщів лисніючих на сонці перлин. Розтанув у просторі мелодійний передзвін.

Дівчина від несподіванки схопилася на ноги. Прислухалася. Нічого незвичного: поверх кринички, як і завжди, лежало тремтливе дзеркало. А за ним — жило джерело. Як і завжди, щедра та неспокійне, бажаючи настарчити води для всіх спраглих відвідувачів. Тільки ні в центрі, ні поруч його вже не було диво-церкви, зникла мовби й не з'являлася.

(Продовження. Поч. в №№ 34, 35).